

Τοῦ Σοφοκλέους Αἰας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντρούδη «Ὁ Μίγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Η. Ταγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσανθή» καὶ «Τάφος στὸ Γιαλόν» δηγήματα (σελ. 78) «Ὁ Ἀσωτος» δράμα (σελ. 89).

Τοῦ Παντελῆ Χόρν «Τὸ Ἀνεχτίμητο», δράμα καὶ ὁ «Ἐένος» δραματικὴ σκηνή (σελ. 127).

Τῆς κ. Ἀλεξάνδρας Παπαμόσκου «Ἀθρόπινος μηχανισμός» (σελ. 149) χρυσοδεμένος, δρ. 1,50 καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2.

Ἡ ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2½ στὸ ἐξωτερικὸ Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀδάζου δρ. 1.

Τοῦ Ἡλίας Σταύρου «Θρησκεία καὶ Πατριδα».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ταχ. Ἀν. Ὁ Α. Σιγανὸς μᾶς στέλνει τὴν ἀκόλουθη σημείωση, ἀπεντώντας στὸ γράμμα σου. Γιὰ τὸν Ἰψεν σ' Ἑλληνικὴ γλῶσσα λίγα πράγματα γράφτηκαν. Ὑστερὰ ἀπ' τὸ θάνατό του ἔγραψε ὁ κ. Σενόπουλος στὰ «Παναθηναία» καὶ ὁ κ. Ζερβὸς στὸ ἴδιο περιοδικόν. Στὸ «Νουμά» πάλι κίτι γράφτηκε. Τώρα δὲ ἄλλα ἔχουν γραφῆ πρὶν ἢ κατόπι ἀπὸ τὸ θάνατό του σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικὰ, οὔτε εὐκολο οὔτε καὶ δυνατόν μοῦ εἶναι νὰ ξίσω. Βιβλίον ἀναλυτικὸ τοῦ ποιητικοῦ του ἔργου εἶναι τοῦ Colleville καὶ Zepelin τὸ «Ibsen le maître du drame moderne» ἀπὸ τὴ «Collection des Grands penseurs modernes». Μὴ τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι περὶ τοῦ περιγραφικὸ τοῦ ποιητικοῦ του ἔργου παρὰ ἀναλυτικόν. Τὸν Ibsen μόνο Γερμανοὶ τὸν ἔκριναν βαθύ. Γαλλικά ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία μὰ δὲν εἶναι καὶ καλύτερα: Ἔργα του πρίχτηκαν ὡς τὰ τώρα. «Οἱ Βρυκόλακες», «Τὸ σπίτι τῆς Κούκλας», «Ἀγρίοπαις», «Ἐδὲ Γκιόπλερ», «Ὁ ἔχθρος τοῦ λαοῦ», «Τὰ στηρίγματα»

ποῦ ἤθελε τὸ παιδί. Τὸν Πάβλο ἀφ' ἡ τὸν σεργιά-νιζε πάντα στὸ δημόσιον Κήπο· ἀφ' ἡ τὸν πῆγαινε καὶ σκολεῖο κάθε μέρα. Τὴν ἀγαποῦσε τὸ παιδί, δὲν τὴν ἄφινε ἡσυχία, ὅλο μαζὶ τῆς. Καὶ κείνη πιά, τὸ χατίρι του νὰ μὴν τοῦ χαλάσῃ, ὅχι πὼς τοῦ τὰ μα-σοῦσε σὰν ἑφταίγῃ, τὸ ξεθάρρο καὶ ἀπλὴ κορίτσι ποῦ ἀπὸ κοπιμμένα καὶ ψέματα δὲν ἤξερε· τοῦ τᾶλεγε μάλιστα ὀρθὰ κορτά, ἴσως καὶ γιὰ τοῦτο τὴν ἀκού-γῃ· ἀμὰ μπόρουσε ὅμως νὰ τοῦ κάμῃ τὸ κέφι του, τὸ κάναε πρόθυμη καὶ γελαστή. Μὰ μὲ τὰ παιδιὰ πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ· ἄξια εἶναι νὰ σὲ κατα-στρέψουν, θάνατο καὶ χαμὸ νὰ σπεύρουνε διόλουρ-τους, καὶ ἡλικία δὲν ὑπάρχει ὅπου νὰ γίνεταί πὶο ἐρκολα τὸ κακὸ καὶ γιὰ τὰ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς ἄλ-λους, ἴσια ἴσια ἐπειδὴ τὸ παιδί ἀκόμη δὲ νουώθει, τί σημασία, τί συνέπειες μπορεῖ νὰ φέρῃ ἓνα καὶ μόνο ἀταχτο κίνημά του.

Ἔτσι καὶ ὁ ἀθῶος ὁ Πάβλος ποῦ ἀπὸ τὴν Κερ-μαρία συνήθισε νὰ κουβαλιέται στὸν ὦμο τῆς Κα-τινούλας, τῆδρισκε μιά γλύκα νὰ ἐξακολουθῇ τὸ κου-βήλημα καὶ στὸ Παρίσι, Πῶς νὰ τοῦ τὸ ἀρνήθῃ; Πῶς νὰ τὸ ὑποψιαστῇ κιόλας πὼς θὰ τὴν ἐβλα-φτε καὶ ἂν τὴν ἐβλαφτε παλε, τί πειράζει, ἀφοῦ εἴ-τανε γιὰ τᾶφεντικά; Τὸ γερό, τὸ δυνατό κ' ἐβρω-στο κορίτσι, μὲ τὰ κόκκινα τὰ μάγουλα, μὲ τὰ μάβρα τὰ μάτια, ποῦ σπιθοβολούσανε ἀπὸ ζῶη, κουβαλοῦσε τὸν Πάβλο στὸ δρόμο καὶ γελοῦσε. Μὰ ἴσως ἀπὸ καὶ καὶ ἀπὸ τότες ἄρχισε ἡ τρομερὴ ἀρ-ρώστια ποῦ ἐμελλε χρόνια νὰ τὴν βασανίσῃ. Μιὰ μέρα τῆς ἤρθε πόνος ξαφνικὸς στὴ μέση. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ γιὰ νὰ πείσῃ μιὰ Κατινούλα, θὰ πῇ πὼς μικρὸ πρᾶμα δὲ θὰ εἴτανε. Τὸ πρῶτ, ση-κώθηκε νὰ δουλέψῃ. Δὲν τὴν βαστούσανε τὰ γόνατά της. Ἔτυχε σὲ κείνο τὸν καιρὸ, πρῶτος ὁ κ. Ἀν-τρέας νὰ τὸ καταλάβῃ πὼς κάτι ἔπαθε τὸ παιδί. Φέρθηκε, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅπως ἔπρεπε νὰ φερθῇ. Ὅταν εἶδε πὼς ἡ Κατινούλα ἤθελε καὶ κα-λὰ νὰ τοῦ συγγιῇ τὸ γραφεῖο του, δὲν τὴν ἄφη-σε, τῆς εἶπε μάλιστα πολὺ ἀσπρηρὰ ὁ μεθοδικὸς ὁ

τα τῆς Κοινωνίας, «Ἡ Κερὰ τῆς Θάλασσας». Ἰσως πρί-χτηκε καὶ κιν' ἔλλο ποῦ δὲν τὸ θυμοῦμαι. Γιὰ τὸν Ἰψεν μίλησε καὶ ὁ μεγάλος Δανὸς κριτικὸς Brandès στὰ περίφη-μα «μαθήματά του» ὑπάρχει καὶ μελέτη τοῦ ἴδιου γιὰ τὸν Ibsen γερμανικὴ γραμμένη.

Ἦναι τὸ Χάουπμαν ἐκεῖνός τις γράφει σ' Ἑλ-ληνικὴ γλῶσσα. Ἐλάχιστα πράγματα μόνο ὑστερὰ ἀπὸ τὴν παράταξη τῆς «Βουλιαχμένης Κιμπίνης» τοῦ στὸ Βατιλι-κό. Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν καμὴν σημασία. Ἄλλο ἔργο τοῦ Χάουπμαν παραστήθηκε «ὁ ἀμαζῆς Χέντελ». Βιβλίον εἰ-δικὸ γιὰ τὸ συγγράφει αὐτὸς δὲ γνωρίζω, μὰ ὅποια ἱστο-ρία τῆς νεώτερης Γερμανικῆς φιλολογίας καὶ ἂν ἀνοίξῃς θὰ βρεῖς μέσα ὅσες πληροφορίες θελήσεις.

Ἦναι τὸ Μέτερλινγκ κίτι δημοσιεύτηκε στὰ πρῶτα φύλλα τῆς Τέχνης καὶ δὲ καὶ σὲ φημερίδες μὰ χωρὶς σπουδαία σημασία. Ἡ μετάφραση τῆς «Μόννα Βάννας» δη-μοσιεύτηκε στὰ «Παναθηναία». (Χρόνος Β' τεύχος 43. 15 Ἰουλίου 1902, 44—45, 31 Ἰουλ. 15 Αὐγ. 46—47, 31 Αὐγ.—15 7/8/1902). Ἄλλο ἔργο τοῦ Μέτερλινγκ δημοσιεύ-τηκε στὰ «Παναθηναία» «Ὁ Παρεϊσάκτορ» καὶ πρίχτηκε τὸ παρασμένο κλοκίρι στὸ Βαρνιέτ ἀπὸ τὸ διαση-Οἰκο-νόμου.

«Οἱ μεγαλύτεροι Ροῦσσοὶ δραματικοὶ ποιητὰδες εἶ-ναι βέβαια καὶ ὁ Turgenieff καὶ ὁ Πούσκιν καὶ ὁ Τολστόη καὶ τώρα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶ νεώτερω δραματικῶν ἐξαυρίζουν ὁ Τσέχωφ, ὁ Γκόρκη. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι Ροῦσ-σοὶ δραματικοὶ ὀλιγώτεροι ἴσως γνωστοὶ στὸν κόσμον μὰ στὴν πατρίδα τους συντελεστὲς μεγάλοι τοῦ θεάτρου. Τέτιοι εἶ-ναι ὁ Gribojedoff συγγραφεὺς μ' ἄξια, ὁ Nicolò-Cogol-Ja-rowsky, ὁ Alessandro Ostrowski καὶ ἄλλοι.

«Ὅσο γιὰ τὸ Γερμανὸν συγγραφεὴ ποῦ μὲ ρωτᾷς ὁ «ταχτικὸς ἀναγνώστης» ἂν ἔχει παρασταθῇ καμὴν κωμω-δία του στὴν Ἑλληνικὴ, τὸν παρακαλῶ νὰ καθαρὸγράψῃ τ' ὄνομά του, καὶ μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες, γιὰτὶ εἴ-ποι τοῦ ἔχει γραμμένο στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ διαβάσω.»

— κ. E. C. le m. Nice. Λίθαμε τὴ συντροπὴ τοῦ 1907 κ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τίς γαληνὰς εὐκείας ποῦ τὴ συν-τροφεύσαν. — κ. Γερ. Ζερ. στὸ Bombay καὶ Γραν. Ζερ. στὴν Κάλυμνο. Λίθαμε τίς συντροπὴς τοῦ 1907 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. — κ. Δ. Δεδ. Boston. Ἀκόμα νὰ μᾶς γρί-ψῃς γιὰ τίς ἀποδείξεις ποῦ σοῦ στείλαμε δὲ καὶ τίς σερρεῖς μῆνης. Περιμένουμε.

Ἀντρέας, πὼς νὰ φροντῇ πρῶτα γιὰ τὴν υἱεία της. πὼς εἶναι ἀχαμνὸς λογαριασμός νὰ τὴν ἀμελῇ κανεὶς, γιὰτὶ δὲν κερδίζει τίποτα, παρὰ χειρωτέρε-βουνε τὰ πράγματα, ὥσπου νὰ πᾶψῃ ἀπὸ ἀνάγκη καθε δουλειὰ, καὶ τί ὄρελος; Ταχτικὸς ἀθῶπος, τί ἄλλο νὰ τῆς πῇ. Μὰ ἡ Κατινούλα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ πὼς εἴτανε ἄρρωστη μὲ τὰ σωστά της. Ἀνυπομονοῦσε στὸ κρεβάτι, παρακαλοῦσε τὴν κυρία καὶ τῆς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ σηκωθῇ πιά. Γιὰ δυὸ μέρες τῆς πέρασε κιόλας. Ὁ κ. Ἀντρέας κα-μάρισε ποῦ φρόνιμα τὴ συμβούλεψε καὶ τὴ μάλλωσε πάλι. Μὰ ἡ Ὀλία, πὶο πρακτικὴ ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἄντρα της, μὲ μὲν στάθηκε στὰ πόδια της ἡ Κατι-νούλα, καὶ τὴν ἔστειλε στὸν γιαντρά, ἓνα γιαντρά με-γάλο, τὸ γιαντρά τοῦ θείου της τοῦ μακαρίτη, τοῦ γνωστοῦ ζουγράφου, νὰ μάθουνε μιὰ καὶ καλὴ γιὰτὶ πονοῦσε τὸ κορίτσι.

Πῆγε ἡ Κατινούλα. Ἰδοὺ τί ἔτρεχε. Τὸ δεξί της τὸ νεφρὶ, ἀπὸ τὸ ραχοκόκαλο δίπλα ὅπου βρί-σκεται, εἶχε ἐκκολληθῇ—ἔπεσε, ὅπως μερικοὶ τὸ λένε. Ἀφ' ὅ τυχάνει πολὺ συχνὰ στὶς γυναῖκες, τόσο συχνὰ ποῦ μοιάζει κ' ὑπάρχουνε λίγες μὲ ἀξε-κόλλητο ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο τὸ νεφρὶ, τίς περισσό-τερες φορὲς τὸ δεξί. Δὲν εἶναι καὶ καμὴν κακὴ ἀρ-ρώστια. Φτάνει νὰ τὸ ξέρῃς, νὰ νοιάζεσαι, νὰ παίρ-νῃς τὰ χρειαζόμενα μέτρα, νὰ μὴν τὸ παρακάνῃς στὴν κούραση καὶ γλυτάνεις. Ὁ γιαντρός της παρ-ἄγγειλε νὰ θρέφεται, νὰ παχαίνῃ, ἂν μπορεῖ, κ' ἔτσι νὰ στερεωθῇ τὸ νεφρὶ της, νὰ πιάσῃ νὰ μὴν ἀλλάξῃ θέση καθὲ τόσο, νὰ μὴν πλεχῇ, ποῦ λένε οἱ γιαντροὶ στὸ Παρίσι. Τῆς εἶπε καὶ κάτι ἄλλο ποῦ στεναχωρήθηκε ἡ Κατινούλα. Τῆς εἶπε πὼς θὰ γειά-νῃ γιὰ σίγουρο, ἂν παντρεθῇ καὶ ἀποχτήσῃ παιδάκι.

Ὁ λόγος δὲν τῆς ἄρεσε διόλου. Δὲ φαντάζεται κανεὶς τί μπορεῖ νὰ δῇ καὶ νὰ πάθῃ ἓνα φτωχό-παιδο στὰ χωριά. Δὲν τὸ φανταζότανε μήτε ὁ γιαν-τρός, εἰδμεν θὰ μετροῦσε τὰ λόγια του, θὰ τᾶλεγε ἴσως διαφορετικὰ, μὲ τρόπο. Ἔπρεπε κιόλας νὰ μι-λήσῃ ὁ ἀθῶπος, ἀφοῦ εἴτανε γιὰ καλὸ, κ' ἔχουμε

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους κατα-θέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν, ἔτσι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερελίας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας.

Δι' εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς 8 ἐγίνετο ἢ κατὰ τῆς εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφειλῆς (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰ-τήσει τοῦ καταθέτου ἐν ταῖς Ὑποκαταστάμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τοῖς	ομο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2	1)2	»	»	»	»	»	»	1	ἔτ.
3	»	»	»	»	»	»	»	2	ἔτ.
4	»	»	»	»	»	»	»	4	ἔτ.
		»	»	»	»	»	»	5	ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνό-νυμοι.

ἄδικο ἐμεῖς ποῦ τὰ φυσικὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ βλέπουμε ὅπως εἶναι, παρὰ ντρεποῦμαστε, τὰ θω-ροῦμε σὰν ἀνύπαρχτα καὶ ἀρχίζουμε τοὺς λυρισμούς. Τέτοιος λυρισμός τῆς ἤρθε ὡστόσο τῆς ἀδολῆς τῆς Κατινούλας ἀπὸ ἓνα περίεργον περιστατικόν. Μόλις δώδεκα δεκαετῶν χρόνῳ παιδί, τὸ καλοκαίρι ποῦ γνωρίζε τοὺς Ὀλπιέρηδες καὶ προτοῦ πᾶρ δούλα στὸ Χαμνοκόρφο, ὅταν ἔβρισκε τὰ πρόβατα στὸ λι-βάδι, τὴν κυνηγοῦσε βοσκὸς δεκάξη δεκαετῶν χρόνῳ. Τάνῃξερὸ τὸ κορίτσι ἔτρεπε, μόνο ποῦ ζύγωνε ὁ νιός. Ἀσκημὸς δὲν εἴτανε, μὰ τὸν σιχαίνονταν· τῆς ἔ-κανε κάτι κουδέντες καὶ κάτι χειρονομίας ποῦ ἀη-δίαζε καὶ τρώμαζε, καὶ ἀφ' ὅς πάντα πίσω της. Ἡ κατημένη δὲ φυσούσε γρὺ τοῦ μπικμπᾶ της, ἀπὸ κα-λοσύνη, μήπως καὶ τὸν πεθάνῃ στὸ ξύλο. Σκιαζό-τανε κιόλας. Στὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴν τὴ δῇ, ἔτρεχε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, στὴν καλύβη τους. Ἐρχότανε ὡς ἐκεῖ, στεκότανε στὴν πόρτα, ψιθύριζε ἀπὸ τὸ κατώφλι μὲ τὰ χεῖλιά του ἀφρι-σμένα, κατὶ ἀνοστής, κατὶ ἀνοστής, πὼς τρελλοί-νεται, πὼς τὴ θέλει, πὼς τὴ διψᾷ, πὼς νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ βλέπει, καὶ ἀφ' ὅς ἐστὸμίζε τέτοια πολλὰ, ἐφεβγε, γιὰτὶ φοβότανε τὸ γέρο καὶ δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ βπῇ μέσα στὴν καλύβη, ὡς τὸ κρεβάτι αὐτῆς.

Ἔτσι γλύτωνε. Ἀπὸ τότες ὅμως τῆς ἀπόμεινε ριζωμένη στὸ ἀπλοῦκό της τὸ κεφάλαι ἀνίκητη ἀντιπάθεια γιὰ κάθε πρᾶμα, γιὰ κάθε λόγῳ ποῦ θυμίζει ἔρωτες καὶ ἀγάπες. Μὰ κ' ἡ παντρεὶα τᾶχα τί ἄλλο εἶναι; Κ' ἓνα φτωχοκόριτσο ποῖονε θὰ πά-ρη τὸ κατὼ κάτω; Πάλι κανέναν τέτοιο, ἢ μπό-σικο, ἢ κακοθήτικο σὰν τὸ βοσκόν. Τί ἀξίζουν οἱ ἄν-τρες; Νά, ὅσο ἀξίζει καὶ ἀφ' ὅς. Ὅλοι τοὺς ἓνα σοῖ. Στὴν Μπρετάννιαν, δὲν τοὺς ἔχουνε οἱ γυναῖκες σὲ περίσσια ὑπόληψη. Κούφια κεφάλια, λεία. Στὶς πο-λιτεῖες, συλλογιστικῆς, ἔχουνε ἀκόμη πὶο παραλυμέ-νοι. Κι ἀποφάσεις νὰ μὴν παντρεθῇ. Ἐνα δουλικὸ τί δουλειὰ ἔχει; Νὰ δουλέψῃ τᾶφεντικά. Λοιπὸν κ' ἡ Κατινούλα τὰ δικά της. Κι ἂς μὴ γυρέθῃ με-λάδες. Οἱ χωρικὲς ἐκείπερξ, τὴν παντρεῖα γιὰ μεπὰλὴ τὴν περνοῦνε. Ἀμὲ, δὲν εἶναι; Νὰ κίμῃς καὶ παιδιὰ, νὰ πεινοῦνε, νὰ ψαρεύουνε σὲ κανένα σκο-τεινὸ λαγοῦμι ὅτι βρῶνε. Ἄς μᾶς λείψῃ. Ἀπο-φάσεις καὶ κατὶ ἄλλο ἡ Κατινούλα, νὰ μὴν ἀρ-ρώσθησῃ πιά, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἀπὸ τοὺς γιαντροὺς τέτοια λόγια.

Κι ἀλήθεια, ἔντεκα χρόνια σωστά δὲν πόνεσε ἡ Κατινούλα οὔτε στὴ μέση οὔτε πούπατι. Περαιτέ-να ξεχασμένα. Δὲ σκέθε λὲς τὸ νεφρὶ. Ἀκολουθή-σανε ἀφ' ὅς ποῦ δηνοῦμάστε, κοντὰ ἓνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Ὀλίας. Μήτε τότες, μ' ὅλη τὴ σύχνηση, δὲν ἔπαθε τίποτα ἡ Κατινούλα. Κι ὡστόσο εἶδε τὸν παθῶ τῆς τὸν τᾶραχο. Σὴν τὴ συ-νωδεῖε τὴν κερά της στὴ μεσηδρινὴ Γαλλία, εἶχε προκίστημα ἡ μικρὴ πὼς δὲ θὰ γύριζε πίσω. Χλω-μὴ, ἀνήμπορη καὶ ἀδύναμη, καθότανε ἡ Ὀλία ξα-πλωμένη στὴν πολυθρόνα της, χωρὶς νὰ κουνήσῃ, κά-ποτες καὶ χωρὶς νᾶχῃ τὸ κουράγιον νὰ βαστάξῃ τὴν πέννα της πολλὴ ὥρα· τὴν ἄφινε καὶ τὴν ξανάπια-νε, γιὰ νὰ γράψῃ τοῦ Ἀντρέα. Ἡ Κατινούλα στε-κότανε μπροστὰ της, ἀμίλητη. (ἀκολουθεῖ)